

ституции и надзорния орган. Съвместната работа и координация ще позволи да бъдат установени точните параметри на новата рамка, която трябва да отчита различията между институциите, техните вътрешни практики и рисков профил.

Всички методи за оценка на кредитния риск включват и подходящо третиране и признаване на способности за намаляване на кредитния риск - обезпечения с активи или гаранции и поръчителства от трети лица и кредитни деривати - които редуцират загубите на кредитните експозиции в случаите на фалит. Способите за намаляване на кредитния риск предлагат различни подходи, при които е различен балансът между простота и чувствителност към риска. За всеки подход са разработени минимални оперативни стандарти. Например при гаранциите и поръчителствата също се прилагат рейтинги за гарантиращата страна, като по този начин кредитният риск на кредитополучателя се превръща в кредитен риск на гарантиращата страна.

Подходът, базиран на вътрешните рейтинги (IRB подходът), се основава на вътрешни оценки за риск и би трябвало по-точно да определи индивидуалния рисков профил на контрагентите, но, от друга страна, той поставя и много по-високи изисквания като наличието на по-добре развити системи за оценка и управление на риска. Този подход позволява на големите банки и международно активните кредитни институции да прилагат по-сложни и усъвършенствани системи, което им дава възможност за гъвкавост. По-точното измерване и оценка на действителния за всяка банка риск ще доведе до възможността да се поддържа оптимално количество и структура на собствения капитал според поетия риск. Необходимият по регулаторните изисквания капитал ще се доближи повече до т.нар. икономически капитал на всяка банка. При този подход банките имат право самостоятелно да определят кредитните рейтинги и да оценяват параметрите, определящи кредитния риск:

- вероятността от фалит (просрочие) (PD - Probability of Default of a borrower);

- размерът на загубата в случай на фалит (просрочие) (LGD - Loss Given Default of a transaction);

- експозицията, изложена на риск от фалит (просрочие) (EAD - Exposure at Default of a transaction);

- матуритет (M - maturity);

IRB подходът разкрива пет групи рискови експозиции - корпоративни, банкови, суверенни, дребни (потребителски) и капиталови. За всяка група третирането се базира на три елемента: